

ØSTRE LANDSRET
DOM
afsagt den 3. juli 2020

Sag BS-8528/2017-OLR (15. afdeling)

B
(advokat Charlotte Friis Bach Ryhl, prøve)

mod

Udlændingenævnet
(advokat Rass Holdgaard)

Landsdommerne Ole Græsbøll Olesen, Kim Holst og Mette Lyster Knudsen har deltaget i sagens afgørelse.

Indledning

1. Denne sag drejer sig om afslag på familiesammenføring mellem den tyrkiske statsborger, B, og hans far, F, der også er tyrkisk statsborger, og som den 13. oktober 2003 blev meddelt opholdstilladelse i Danmark og siden den 2. december 2013 har haft tidsubegrænset opholdstilladelse i Danmark.
2. Det er ubestridt, at F som tyrkisk statsborger med lovligt ophold efter udlændingeloven og – i hvert fald for det for tvisten afgørende tidspunkt – arbejde i Danmark er omfattet af anvendelsesområdet for aftalen af 12. september 1963 om en associering mellem Det Europæiske Økonomiske Fællesskab og Tyrkiet og dermed stand still-bestemmelsen i artikel 13 i

den dertil knyttede afgørelse nr. 1/80 af 19. september 1980 fra Associeringsrådet om udvikling af associeringen mellem Det Europæiske Økonomiske Fællesskab og Tyrkiet.

3. Østre Landsret har i henhold til artikel 267 i Traktaten om Den Europæiske Traktats Funktionsmåde ("TEUF") besluttet at anmode EU-Domstolen om en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af stand still-bestemmelsen i artikel 13 i Associeringsrådets afgørelse nr. 1/80 af 19. september 1980, således som denne bestemmelse er fortolket ved navnlig EU-Domstolens dom af 12. april 2016, Genc mod Integrationsministeriet, C-561/14, EU:C:2016:247, og EU-Domstolens dom af 10. juli 2019, A mod Udlændinge- og Integrationsministeriet, C-89/18, EU:C:2019:580.

Sagens omstændigheder og hidtidige forløb

4. B, der er født den 5. august 1994 i Tyrkiet, indgav den 31. januar 2012 ansøgning til Udlændingestyrelsen om familiesammenføring i Danmark med sin far, F, der er født i Tyrkiet den 20. september 1972, og som har haft opholdstilladelse i Danmark siden den 13. oktober 2003, herunder haft tidsubegrænset opholdstilladelse siden den 2. december 2013.
5. B er født i Haymana, Tyrkiet, og Udlændingestyrelsen har på baggrund af oplysninger fra hans far lagt til grund, at han på ansøgningstidspunktet boede med sin farfar og sin mor i Haymana, hvor han også havde søskende. Han har gået otte år i folkeskole i Tyrkiet. Bs advokat har i forbindelse med høring over et udkast til kendelse oplyst, at det er forkeret, at han i Haymana boede sammen med sin mor, der var gift igen, men muligvis boede de i samme by. F kom første gang til Danmark den 1. december 2000. Den 25. juni 2010 fik han udstedt et visum til Danmark, gyldigt til den 25. september 2010. Den 28. juni 2010 indrejste han i landet, og han udrejste igen den 11. august 2010. F er født i Ankara, Tyrkiet, og har boet sammen med B i perioden fra 1994 til 2003.
6. Den 6. november 2012 meddelte Udlændingestyrelsen i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1, B afslag på ansøgningen om familiesammenføring. Afslaget var begrundet med, at der ikke var oplyst sådanne ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed og barnets tarv, som talte for at give B opholdstilladelse efter denne bestemmelse. B var på ansøgningstidspunktet ca. 17 ½ år gammel og havde dermed ikke krav på

familiesammenføring efter den fortsat gældende bestemmelse i udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, hvor aldersgrænsen er 15 år (se nærmere nedenfor).

7. Afslaget blev den 5. januar 2017 påklaget til Udlændinge- og Integrationsministeriet, der den 30. januar 2017 videresendte klagen til Udlændingestyrelsen med anmodning om, at styrelsen vurderede, om B havde ret til ophold på grundlag af Associeringsaftalen med Tyrkiet.

Udlændingestyrelsen meddelte ved afgørelse af 5. juli 2017 B, at Udlændingestyrelsen ikke fandt grundlag for at genoptage sagen på baggrund af EU-Domstolens dom af 14. juli 2014 i sagen C-138/13 (Dogan), EU:C:2014:2066.

8. B påklagede Udlændingestyrelsens afgørelse til Udlændingenævnet, der den 15. januar 2018 stadfæstede Udlændingestyrelsens afgørelse om ikke at genoptage sagen.
9. I afgørelsen af 15. januar 2018 er anført blandt andet:

"Vurdering vedrørende genoptagelse

Udlændingenævnet finder ikke grundlag for at ændre Udlændingestyrelsens afgørelse af 5. juli [2017] om afslag på anmodning om genoptagelse.

Det er indgået i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering, at Udlændingestyrelsens begrundelse efter Deres opfattelse ikke lovligt kan danne grundlag for et afslag på genoptagelse af Deres klients ansøgning om opholdstilladelse, at Deres klient er søn af en tyrkisk statsborger, som udøver lønnet beskæftigelse, og som opholder sig som vandreende arbejdstager, og at Deres klients fader derfor er omfattet af artikel 6 i Associeringsrådets afgørelse nr. 1/80.

Udlændingenævnet finder imidlertid, at dette ikke kan føre til en genoptagelse af sagen.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at EU-domstolens dom af 10. juli 2014 i sagen Naime Dogan mod Bundesrepublik Deutschland (C-138/13) efter Udlændingenævntes vurdering, ikke giver familiemedlemmer til herboende økonomisk aktive tyrkiske statsborgere en videre

ret til familiesammenføring end udlændingelovens regler, idet det allerede er indeholdt i disse reglers enkelte bestemmelser, at hensynet til Danmarks internationale forpligtelser – herunder afgørelser fra EU-domstolen – skal indgå i vurderingen, og at betingelserne – med undtagelse af kravet om underskrivelse af en integrationserklæring ved ansøgning om familiesammenføring – fraviges, hvis der foreligger ganske særlige grunde, sådan at der efter loven tages hensyn til de konkrete omstændigheder i det enkelte tilfælde.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at Udlændingestyrelsen allerede i afgørelse af 6. november 2012 foretog en afvejning og en vurdering af, om der forelå ganske særlige grunde, der alligevel talte for at meddele Deres klient opholdstilladelse i Danmark, og De har ikke i forbindelse med Deres anmodning om genoptagelse, eller Deres klage til Udlændingenævnet, anført forhold, der kunne understøtte, at der forelå ganske særlige grunde på tidspunktet for Udlændingestyrelsens afgørelse, og som ikke allerede er indgået i grundlaget for Udlændingestyrelsens afgørelse.”

10. B anlagde den 5. januar 2017 sag ved Københavns Byret med påstand om, at Udlændingestyrelsen skulle anerkende, at B har opholdsret i Danmark efter EU-rettens regler. Ved kendelse af 15. december 2017 blev sagen henvist til behandling ved Østre Landsret efter retsplejelovens § 226, stk. 1. Sagen blev hovedforhandlet ved Østre Landsret den 15. og 17. januar 2020, hvor B nedlagde påstand om, at Udlændingenævnets afgørelse af 15. januar 2018 ophæves, og at sagen hjemvises til fornyet behandling i Udlændingestyrelsen, mens Udlændingenævnet nedlagde påstand om frifindelse.
11. For landsretten handler sagen alene om, hvorvidt en nedsættelse af aldersgrænsen fra 18 år til 15 år i udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, for personer, der søger opholdstilladelse i Danmark på baggrund af herboende forældre, som fandt sted i 2004, finder anvendelse i Bs tilfælde, herunder når denne bestemmelse sammenholdes med lovens § 9 c, stk. 1, 1. pkt.
12. Hverken Udlændingestyrelsen eller Udlændingenævnet har i de ovennævnte afgørelser udtrykkeligt taget stilling til dette spørgsmål.

Nationale bestemmelser og praksis

13. Udlændingelovens nugældende § 9, stk. 1, nr. 2, af betydning for denne sag er sålydende:

”Der kan efter ansøgning gives opholdstilladelse til

...

2) et ugift mindreårigt barn under 15 år af en i Danmark fastboende person eller dennes ægtefælle, når barnet bor hos forældremyndighedens indehaver og ikke gennem fast samlivsforhold har stiftet selvstændig familie, og når den i Danmark fastboende person

...

e) har tidsubegrænset opholdstilladelse eller opholdstilladelse med mulighed for varigt ophold.”

14. Udlændingelovens § 9 c, stk. 1, 1. pkt., er sålydende:

”Der kan efter ansøgning gives opholdstilladelse til en udlænding, hvis ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed og, hvis udlændingen er under 18 år, hensynet til barnets tarv, taler derfor.”

15. Bestemmelsen i udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, blev ændret til den nu gældende ordlyd ved lov nr. 427 af 9. juni 2004 om ændring af udlændingeloven og integrationsloven, hvorved aldersgrænsen for familiesammenføring med børn blev nedsat fra 18 år til 15 år.

16. Det følger af forarbejderne til ændringsloven, jf. lovforslag nr. L 171 af 20. februar 2004 om ændring af udlændingeloven og integrationsloven, at anvendelsesområdet for udlændingelovens § 9 c, stk. 1, blandt andet er situationer, hvor familiesammenføring ikke er mulig efter eksempelvis lovens dagældende § 9, stk. 1, nr. 2 eller 3, men hvor det som følge af Danmarks internationale forpligtelser – herunder navnlig Den Europæiske Menneskerettighedskonventions art. 8 – er nødvendigt at tillade familiesammenføring.

17. Om baggrunden for nedsættelsen af aldersgrænsen fra 18 år til 15 år i udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, og forholdet til udlændingelovens § 9 c, stk. 1, fremgår af de almindelige bemærkninger til lovforslaget, pkt. 3.1., blandt andet:

”Det har vist sig, at nogle herboende forældre sender deres børn tilbage til forældrenes hjemland eller et naboland hertil på såkaldte »genopdragelsesrejser«, for at de kan blive opdraget der og præget af dette lands værdier og normer. Dette forekommer særligt i situationer, hvor barnet har sociale problemer her i landet.

Endvidere er der eksempler på, at forældre bevidst vælger at lade et barn blive i hjemlandet - enten sammen med en af forældrene eller med andre familiemedlemmer - indtil barnet er næsten voksent, på trods af at barnet på et tidligere tidspunkt kunne have fået opholdstilladelse i Danmark. På den måde opnås det, at barnet får en opvækst i overensstemmelse med hjemlandets kultur og skikke og ikke i sin barndom præges af danske normer og værdier.

Mindreårige udlændinge, der skal bo i Danmark, bør efter regeringens opfattelse - af hensyn til barnet og af integrationsmæssige årsager - komme hertil så tidligt som muligt og få en så stor del af deres opvækst her i landet som muligt.

Tilsvarende bør børn og unge udlændinge, der allerede bor her i landet, så vidt muligt have deres opvækst her og ikke i forældrenes hjemland.

På den baggrund finder regeringen, at aldersgrænsen for mindreårige børns krav på familiesammenføring skal nedsættes fra 18 år til 15 år. Formålet med en sådan nedsættelse af aldersgrænsen for familiesammenføring af børn er at modvirke såvel genopdragelsesrejser som de tilfælde, hvor forældre bevidst vælger at lade et barn blive i hjemlandet, indtil barnet er næsten voksent.

Der vil dog fortsat skulle meddeles opholdstilladelse til børn over 15 år på baggrund af en ansøgning om familiesammenføring, hvor et afslag ville være i strid med artikel 8 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention. Det vil eksempelvis kunne være tilfældet, hvor en flygtning, der har forladt sin familie i hjemlandet eller et andet land og efterfølgende meddeles asyl i Danmark, søger om at få et eller flere børn under 18 år, men over 15 år, til Danmark, og hvor flygtningen ikke har mulighed for at indrejse eller tage ophold med familien i hjemlandet eller et andet land. Der henvises til afsnit 3.5. for en nærmere beskrivelse af forholdet til Den Europæiske Menneskerettighedskonvention.

Hertil kommer, at hensynet til barnets tarv vil kunne indebære, at familiesammenføring ikke vil kunne nægtes, selvom barnet er over 15 år. Der henvises til afsnit 3.5. for en nærmere beskrivelse af forholdet til

FN's børnekonvention og det heri indeholdte krav om, at barnets tarv i alle foranstaltninger vedrørende børn skal komme i første række.

Meddelelse af opholdstilladelse vil i disse særlige tilfælde i givet fald skulle ske efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1."

18. Af de særlige bemærkninger til lovforslaget fremgår vedrørende ændringen af udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, blandt andet:

"Efter den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, kan der efter ansøgning gives opholdstilladelse til et ugift mindreårigt [dvs. under 18 år] barn af en i Danmark fastboende person eller dennes ægtefælle, når barnet bor hos forældremyndighedens indehaver og ikke gennem fast samlivsforhold har stiftet selvstændig familie, og når den i Danmark fastboende person har enten dansk indfødsret, statsborgerskab i et af de andre nordiske lande, opholdstilladelse som flygtning eller tidsubegrænset opholdstilladelse eller opholdstilladelse med mulighed for varigt ophold.

Endvidere kan der efter ansøgning gives opholdstilladelse til en udlænding, hvis ganske særlige grunde taler derfor, jf. udlændingelovens § 9 c, stk. 1. Denne bestemmelse anvendes bl.a., hvor familiesammenføring ikke er mulig efter den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, men hvor det som følge af Danmarks internationale forpligtelser - herunder navnlig Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8 - er nødvendigt at tillade familiesammenføring.

Med den foreslåede ændring af § 9, stk. 1, nr. 2, kan der gives opholdstilladelse til et ugift mindreårigt barn under 15 år af en i Danmark fastboende person eller dennes ægtefælle, når barnet bor hos forældremyndighedens indehaver og ikke gennem fast samlivsforhold har stiftet selvstændig familie, og når den i Danmark fastboende person har enten dansk indfødsret, statsborgerskab i et af de andre nordiske lande, opholdstilladelse som flygtning eller tidsubegrænset opholdstilladelse eller opholdstilladelse med mulighed for varigt ophold.

Forslaget indebærer, at det er en betingelse for at meddele opholdstilladelse efter § 9, stk. 1, nr. 2, at barnet er under 15 år på ansøgningstidspunktet. Den foreslåede bestemmelse indebærer således en nedsættelse af aldersgrænsen i forbindelse med familiesammenføring af børn fra de nuværende 18 år til 15 år.

Det foreslåede alderskrav på 15 år gælder som udgangspunkt for alle.

Der vil dog i visse undtagelsesvise tilfælde kunne være ganske særlige grunde, der bevirker, at der må gives tilladelse til familiesammenføring af et barn her i landet, selvom barnet ikke opfylder betingelsen om, at det ikke må være fyldt 15 år på ansøgningstidspunktet.

I tilfælde, hvor nægtelse af familiesammenføring vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser, og hvor der ikke efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, er mulighed for at tillade familiesammenføring, vil der således skulle meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1. For en nærmere gennemgang af Danmarks internationale forpligtelser henvises til lovforslagets almindelige bemærkninger, afsnit 3.5.

Det kan f.eks. være tilfældet, hvis barnet og den herboende person ellers henvises til at leve som familie i et land, hvor den herboende ikke har mulighed for sammen med ansøgeren at indrejse og tage ophold. Som eksempel kan nævnes en herboende person med opholdstilladelse som flygtning eller med beskyttelsesstatus, som søger om at få et eller flere børn under 18 år, men over 15 år, til Danmark, og som ikke har mulighed for at indrejse eller tage ophold med barnet eller børnene i hjemlandet eller et andet land.

Herudover vil der kunne foreligge andre ganske særlige grunde, hvis det på grund af alvorlig sygdom eller alvorligt handicap vil være humanitært uforsvarligt at henvise den herboende af forældrene til at tage ophold i et andet land, hvor den pågældende ikke kan tilbydes pasnings- eller behandlingsmuligheder.

...

Endvidere vil hensynet til barnets tarv efter FN's børnekonvention kunne indebære, at der skal gives tilladelse til familiesammenføring her i landet, uanset barnet på ansøgningstidspunktet er 15 år eller derover. Det vil eksempelvis kunne være tilfældet, hvis barnet ikke har familie i hjemlandet, hvis den af barnets forældre, der opholder sig i hjemlandet, på grund af alvorlig sygdom eller alvorligt handicap er ude af stand til at tage vare på barnet, eller hvis der foreligger oplysninger, der giver grund til at antage, at barnet i hjemlandet vil blive eller er blevet tvangsfjernet fra den pågældende af forældrene.

Tilsvarende vil være tilfældet, hvor den ene af barnets forældre, der opholder sig i hjemlandet, og hos hvem barnet har sin bopæl, gives tilladelse til ægtefællesammenføring her i landet med en person, der ikke er

en af barnets forældre, og hvor barnet ikke tidligere har haft et familieliv med den anden af forældrene, der stadig er bosiddende i hjemlandet. Det gælder ligeledes, hvor etablering af et familieliv med den af forældrene, der stadig er bosiddende i hjemlandet, må antages ikke at være muligt, eller hvor hensynet til barnet tarv taler imod at henvise barnet til at etablere et familieliv med den af forældrene, der stadig er bosiddende i hjemlandet.

I de tilfælde, hvor barnet har tilbragt den altovervejende del af sin opvækst i Danmark, og hvor tilknytningen til forældrenes hjemland er meget ringe, herunder hvor barnet alene har gået i skole her i landet, eller hvor barnet taler dansk, men ikke det sprog, der tales i forældrenes hjemland, vil hensynet til barnets tarv efter omstændighederne ligeledes kunne indebære, at der skal gives tilladelse til familiesammenføring her i landet. Der vil også i andre situationer kunne foreligge omstændigheder, der med styrke taler for, at der skal meddeles opholdstilladelse af hensyn til barnets tarv, uanset barnet på ansøgningstidspunktet er 15 år eller derover.

Meddelelse af opholdstilladelse vil i disse ganske særlige tilfælde i givet fald skulle ske efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1."

19. Udlændingelovens § 9 c blev ændret ved lov nr. 567 af 18. juni 2012. Det fremgår af forarbejderne til ændringsloven, jf. lovforslag nr. L 150 af 11. april 2012, at baggrunden for ændringen var at tydeliggøre adgangen til at give opholdstilladelse til børn, der er fyldt 15 år, og at præcisere praksis for vurderingen af hensynet til barnets tarv i sådanne situationer.
20. Af de særlige bemærkninger til lovforslaget fremgår blandt andet:

"Efter den foreslåede bestemmelse i § 9 c, stk. 1, præciseres det i bestemmelsens 1. pkt. således, at hensynet til barnets tarv indgår i vurderingen af, om ganske særlige grunde taler for at give opholdstilladelse, hvis der er tale om en udlænding under 18 år.

Som i dag kan hensynet til barnets tarv således indebære, at der kan gives opholdstilladelse til mindreårige udlændinge over 15 år med henblik på familiesammenføring med en eller begge herboende forældre.

Det vil som hidtil være tilfældet, hvis barnet har boet hos den ene eller begge forældre og været en del af husstanden, hvis adskillelsen af barn og forældre ikke har været frivillig og er årsag til, at barnet ikke tidlige-

re har kunnet søges familiesammenført, og hvis barnet søges familie-sammenført straks efter, at den ufrivillige adskillelse er ophørt.

Der er tale om en præcisering af gældende ret, og bestemmelsen vil blive administreret som hidtil.”

21. Der er i sagen fremlagt følgende statistiske oplysninger vedrørende ud-lændingelovens § 9 c, stk. 1:

Antal tilladelser og antal afslag i førstegangssager meddelt af Udlændingestyrelsen i perioden 1. januar 2012 – 10. oktober 2018 efter udl. § 9 c, stk. 1 til mindreårige børn, som var 15 år eller derover på ansøgningstidspunktet fordelt på de 5 nationaliteter med flest afgørelser i perioden									
Ansøgers nationalitet	Sagsudfald	2012	2013	2014	2015	2016	2017	2018*	I alt
Syrien	Tilladelse	6	19	125	412	173	90	45	870
	Afslag	1	3	5	24	27	38	28	126
Syrien Total		7	22	130	436	200	128	73	996
Somalia	Tilladelse		7	17	12	13	12	7	68
	Afslag	3	13	22	18	26	15	10	107
Somalia Total		3	20	39	30	39	27	17	175
Statsløse*	Tilladelse	1		14	61	27	17	10	130
	Afslag		1	2	3	5	10	7	28
Statsløse* Total		1	1	16	64	32	27	17	158
Eritrea	Tilladelse	1	1	1	3	17	26	15	64
	Afslag				1	3	22	11	37
Eritrea Total		1	1	1	4	20	48	26	101
Tyrkiet	Tilladelse		5	29	2		1	4	41
	Afslag	11	18	3	10	4	6	2	54
Tyrkiet Total		11	23	32	12	4	7	6	95
Øvrige nationaliteter	Tilladelse	32	60	67	46	36	44	23	308
	Afslag	25	58	49	45	45	56	25	303

Øvrige nationaliteter Total		57	118	116	91	81	100	48	611
I alt		80	185	334	637	376	337	187	2.136
* Perioden 1. januar - 10. oktober 2018.									
** Inkl. statsløse palæstinensere.									
Det har alene været muligt at tilvejebringe et dataudtræk der går tilbage til afgørelser fra 2012. Årsagen til dette er, at Udlændingestyrelsen pr. 3. januar 2011 overgik til at registrere ansøgninger om familiesammenføring i et nyt elektronisk sagsbehandlingssystem. Ansøgninger indkommet før denne dato blev registreret i det tidligere Itsystem: Udlændingeregisteret. Det er ikke muligt på baggrund af statistikføringen af afgørelser efter udl. § 9 c, stk. 1, i udlændingeregisteret at udtrække oplysninger om antal afgørelser fordelt på ansøgers alder på ansøgningstidspunktet. Derfor indeholder opgørelsen alene afgørelser truffet fra og med 1. januar 2012.									
Opgørelsen for årene 2012-17 er endelig med en efterfølgende manuel korrektion. Øvrige oplysninger er opgjort på baggrund af foreløbige registreringer i udlændingemyndighedernes elektroniske sagsbehandlingssystem pr. 10. oktober 2018 med en efterfølgende manuel korrektion.									
Generelt bemærkes, at de statistiske oplysninger er behæftet med usikkerhed, da udlændingemyndighedernes elektroniske sagsbehandlingssystem er opbygget som et journaliserings- og sagsstyringssystem og ikke som et egentligt statistiksystem.									
Det bemærkes, at nationalitetsfordelingen er foretaget ud fra ansøgers nationalitet og ikke ud fra den herboende references nationalitet idet oplysninger om references nationalitet ikke har undergået den årlige fastfrysning af datagrundlag for afslag i udlændingemyndighedernes elektroniske sagsbehandlingssystem i de enkelte år og oplysningerne derfor ikke kan anvendes statistisk. Endvidere bemærkes, at ansøgers alder for en mindre gruppe af afgørelser (genoptagelses- og hjemvisningssager) er beregnet ud fra ansøgers alder på tidspunktet for genoptagelse/hjemvisning.									

22. Udlændinge- og Integrationsministeriet har oplyst, at det af udlændingedatabase i Danmarks Statistik, IMUDD041 fremgår, at andelen af 20-24-årige indvandrere, der har fuldført en dansk ungdomsuddannelse eller videregående uddannelse pr. 2018, er 56 % for den gruppe af personer, der havde en indvandringsalder på mellem 0-15 år, og 10 % for den gruppe af personer, der havde en indvandringsalder på mindst 16 år. Andelen af 25-29-årige indvandrere, der har fuldført en dansk ungdomsuddannelse eller videregående uddannelse pr. 2018 er 65 % for den gruppe af personer, der havde en indvandringsalder på mellem 0-15 år, og 19 % for den gruppe, der havde en indvandringsalder på mindst 16 år.

Ankara-aftalen

23. Der blev den 12. september 1963 indgået en aftale om associering mellem Det Europæiske Økonomiske Fællesskab og Tyrkiet (Ankara-aftalen). Aftalen er indgået og bekræftet på Fællesskabets vegne ved Rådets afgørelse 64/732/EØF af 23. december 1963.

24. I medfør af artikel 6 blev der oprettet et Associeringsråd, som skal sikre gennemførelsen og den gradvise udvikling af associeringen, jf. nærmere artikel 8.

25. Det fremgår af artikel 13:

“De kontraherende parter enes om, på grundlag af artiklerne 52 til 56 og 58 i traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, indbyrdes at ophæve de restriktioner, som begrænser etableringsfriheden.”

26. Der er knyttet en tillægsprotokol af 23. november 1970 til Ankara-aftalen. Tillægsprotokollen er indgået, godkendt og bekræftet på Fællesskabets vegne ved Rådets forordning (EØF) nr. 2760/72 af 19. december 1972. Artikel 41, stk. 1, indeholder følgende bestemmelse:

“De kontraherende parter afholder sig fra indbyrdes at indføre nye restriktioner, der hindrer etableringsfriheden og den frie udveksling af tjenesteydelser.”

27. Ifølge artikel 41, stk. 2, skal Associeringsrådet fastsætte tempoet og retningslinjerne for en afskaffelse af de restriktioner, der hindrer etableringsfriheden og den frie udveksling af tjenesteydelser. Der skal tages hensyn til Tyrkiets “særlige situation på det økonomiske og sociale område”.

28. Associeringsrådets afgørelse nr. 1/80 af 19. september 1980 om udvikling af associeringen i medfør af Ankara-aftalen trådte i kraft den 1. december 1980. Afgørelsen indeholder blandt andet følgende bestemmelse i artikel 13:

“Fællesskabets medlemsstater og Tyrkiet må ikke indføre nye begrænsninger for så vidt angår vilkårene for adgang til beskæftigelse for arbejdstagere og deres familiemedlemmer, der på nævnte landes områder har opnået opholds- og arbejdstilladelse i henhold til gældende lovgivning.”

Familiesammenføringsdirektivet

29. Rådet for den Europæiske Union har den 22. september 2003 udstedt direktiv 2003/86/EF om ret til familiesammenføring (familiesammenføringsdirektivet). Direktivet er som følge af Danmarks forbehold ikke gældende for Danmark.

30. Ifølge præambelen til direktivet ligger følgende betragtninger blandt andet til grund for udstedelsen:

”(3) Det Europæiske Råd erkendte på sit særlige møde i Tammerfors den 15. og 16. oktober 1999, at der er behov for indbyrdes tilnærmelse af de nationale lovgivninger om betingelserne for tredjelandstatsborgeres indrejse og ophold. Det fastslog i forbindelse hermed at Den Europæiske Union bør sikre en retfærdig behandling af tredjelandstatsborgere, som opholder sig lovligt på medlemsstaternes område, og at en mere effektiv integrationspolitik bør sigte mod at indrømme dem rettigheder og pligter, der kan sidestilles med dem, der gælder for unionsborgere. Det Europæiske Råd anmodede med henblik herpå Rådet om at træffe hurtige afgørelser på grundlag af forslag fra Kommissionen. Det Europæiske Råd i Laeken den 14. og 15. december 2001 bekræftede på ny sin forpligtelse over for de politiske retningslinjer og de mål, der blev fastlagt i Tammerfors.

(4) Familiesammenføring er et nødvendigt middel til at muliggøre familielivet. Det bidrager til at skabe en sociokulturel stabilitet, der letter tredjelandstatsborgernes integration i medlemsstaterne, hvilket desuden gør det muligt at styrke den økonomiske og sociale samhørighed, der er et af Fællesskabets grundlæggende mål, som anført i traktaten.

...

(12) Hensigten med muligheden for at begrænse retten til familiesammenføring for børn over tolv år, hvis primære bopæl ikke er hos referencepersonen, er at afspejle børnenes evne til at blive integreret i en ung alder og at sikre, at de får den nødvendige uddannelse og sprogfærdighed i skolen.”

31. Af direktivets artikel 4 fremgår blandt andet:

”1. Hvis betingelserne i kapitel IV og artikel 16 er opfyldt, tillader medlemsstaterne i henhold til dette direktiv indrejse og ophold for følgende familiemedlemmer:

...

b) mindreårige børn af referencepersonen og dennes ægtefælle, herunder børn, der er adopteret i overensstemmelse med en afgørelse truffet af den kompetente myndighed i den pågældende medlemsstat eller en

afgørelse, der automatisk kan fuldbyrdes i henhold til medlemsstatens internationale forpligtelser, eller som skal anerkendes i overensstemmelse med internationale forpligtelser

c) mindreårige børn, herunder adoptivbørn, af referencepersonen, hvis referencepersonen har forældremyndigheden og har forsørgerpligt over for børnene. Medlemsstaterne kan tillade familiesammenføring af børn, for hvilke der er fælles forældremyndighed, hvis den anden forældremyndighedsindehaver har givet sit samtykke

d) mindreårige børn, herunder adoptivbørn, af ægtefællen, hvis ægtefællen har forældremyndigheden og har forsørgerpligt over for børnene. Medlemsstaterne kan tillade familiesammenføring af børn, for hvilke der er fælles forældremyndighed, hvis den anden forældremyndighedsindehaver har givet sit samtykke.

De mindreårige børn, der er omhandlet i denne artikel, skal være under den myndighedsalder, der gælder i den pågældende medlemsstat, og må ikke være gift.

Når et barn er fyldt tolv år og ankommer uafhængigt af den øvrige familie, kan medlemsstaten som en undtagelse herfra, inden den tillader barnets indrejse og ophold i henhold til dette direktiv, undersøge, om barnet opfylder et kriterium om integration, hvis dens lovgivning på datoen for gennemførelsen af dette direktiv foreskriver en sådan undersøgelse.

2. Medlemsstaterne kan, hvis kravene i kapitel IV er opfyldt, ved lov eller administrative bestemmelser tillade indrejse og ophold i henhold til dette direktiv for følgende familiemedlemmer:

a) førstegradsslægtninge i lige opstigende linje til referencepersonen eller dennes ægtefælle, hvis slægtningene forsørges af disse og ikke har den nødvendige familiemæssige støtte i hjemlandet

...

5. For at sikre bedre integration og forhindre tvangsægteskaber kan medlemsstaterne kræve, at referencepersonen og dennes ægtefælle som et minimum skal være over en bestemt alder, dog højst 21 år, før ægtefællen kan sammenføres med vedkommende.

6. Medlemsstaterne kan som en undtagelse kræve, at ansøgninger om familiesammenføring for mindreårige børn skal indgives, inden børnene fylder 15, hvis deres lovgivning på datoen for gennemførelsen af dette direktiv foreskriver dette. Såfremt ansøgningen indgives efter det fyldte 15. år,

tillader medlemsstaterne indrejse og ophold for sådanne børn af andre grunde end familiesammenføring.”

EU-Domstolens praksis

32. I dom af 27. juni 2006 i sag C-540/03, Europa-Parlamentet mod Rådet, EU:C:2006:429, frifandt EU-Domstolen Rådet for Europa-Parlamentets påstand om annullation af blandt andet artikel 4, stk. 1, sidste afsnit, og artikel 4, stk. 6, i familiesammenføringsdirektivet.

33. Af Domstolens præmisser fremgår blandt andet følgende:

”61. Direktivets artikel 4, stk. 1, sidste afsnit, har den retsvirkning, at medlemsstaterne under strengt definerede omstændigheder, nemlig når et barn over 12 år ankommer uden den resterende del af familien, delvis kan opretholde deres skønsmargen, idet den giver dem adgang til – før de i medfør af direktivet tillader barnet indrejse og ophold – at undersøge, om det opfylder et integrationskriterium, der er fastsat i en national lov, der er gældende på tidspunktet for direktivets gennemførelse.

62. Direktivets artikel 4, stk. 1, sidste afsnit, kan ikke anses for derved at modvirke retten til respekt for familielivet. Inden for rammerne af et direktiv, der pålægger medlemsstaterne præcise positive forpligtelser, beholder disse stater nemlig en begrænset skønsmargen, der ikke afviger fra den, som Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol i sin praksis vedrørende denne ret anerkender, at de har, til i hver konkret sag at afveje de foreliggende interesser.

63. I øvrigt er medlemsstaterne i medfør af direktivets artikel 5, stk. 5, ved denne interesseafvejning forpligtet til at tage behørigt hensyn til det mindreårige barns tarv.

64. Der skal i øvrigt tages hensyn til direktivets artikel 17, der pålægger medlemsstaterne at tage behørigt hensyn til arten og holdbarheden af vedkommendes familiemæssige tilknytning og til, hvor længe vedkommende har opholdt sig i medlemsstaten, samt til, om der er familiemæssig, kulturel eller social tilknytning til hjemlandet. Som det fremgår af denne doms præmis 56, svarer disse kriterier til dem, som Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol anvender, når den efterprøver, om en stat, der har givet afslag på en ansøgning om familiesammenføring, på korrekt vis har afvist de foreliggende interesser.

65. Endelig udgør et barns alder og den omstændighed, at det ankommer uden sin familie, ligeledes forhold, der tages i betragtning af Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, idet den ikke blot tager hensyn til de bånd, som et barn har med sine familiemedlemmer i oprindelseslandet, men også til de bånd, som barnet har med dette lands sprog og kultur (jf. bl.a. dommen i sagen Ahmut mod Nederlandene, præmis 69, og i sagen Gül mod Schweiz, præmis 42).

66. Integrationskriteriet er ikke i sig selv uforeneligt med retten til respekt for familielivet som omhandlet i EMRK's artikel 8. Som nævnt skal denne ret ikke fortolkes således, at den nødvendigvis indebærer en forpligtelse for en medlemsstat til at tillade familiesammenføring på dens område, og direktivets artikel 4, stk. 1, sidste afsnit, opretholder blot medlemsstatens skønsmargen, idet den dog begrænses til undersøgelse af et kriterium, der er defineret ved den nationale lovgivning, og denne undersøgelse skal udføres under overholdelse af bl.a. de principper, der har fundet udtryk i direktivets artikel 5, stk. 5, og artikel 17. Under alle omstændigheder kan behovet for integration henføres under flere af de lovlige formål, der er nævnt i EMRK's artikel 8, stk. 2.

...

68. Fællesskabslovgiver har således vurderet, at integrationsformålet ikke så let kan opnås, når børnene er over 12 år, og har følgelig bestemt, at medlemsstaten har beføjelse til at tage hensyn til, om barnet besidder et mindsteniveau af integrationskapacitet, når den i medfør af direktivet beslutter at tillade indrejse og ophold.

69. Integrationskriteriet i direktivets artikel 4, stk. 1, sidste afsnit, kan således tages i betragtning ved behandlingen af en ansøgning om familiesammenføring, og fællesskabslovgiver har ikke modsagt sig selv ved at tillade medlemsstaterne under de særlige omstændigheder, der er fastsat i bestemmelsen, at behandle en ansøgning på grundlag af dette kriterium inden for rammerne af et direktiv, der, således som det fremgår af fjerde betragtning til dette, har som almindeligt formål at lette tredjelandsstatsborgernes integration i medlemsstaterne, idet familielivet muliggøres gennem familiesammenføring.

70. Den manglende definition af begrebet integration kan ikke fortolkes som om, medlemsstaterne har fået adgang til at anvende dette begreb på en måde, der er i strid med de generelle fællesskabsretlige principper og i særdeleshed de grundlæggende rettigheder. De medlemsstater, der ønsker at gøre brug af undtagelsen, kan nemlig ikke anvende et ubestemt integrationskriterium. De skal anvende det integrationskrite-

rium, der var fastsat i deres gældende lovgivning på tidspunktet for gennemførelsen af direktivet, når de behandler den særlige situation, at et barn over 12 år ankommer uafhængigt af resten af familien.

71. Direktivets artikel 4, stk. 1, kan følgelig ikke fortolkes således, at bestemmelsen direkte eller indirekte giver medlemsstaterne adgang til at vedtage gennemførelsesbestemmelser, der er uforenelige med retten til respekt for familielivet.

...

73. Det fremgår heller ikke, at fællesskabslovgiver ikke i tilstrækkelig grad har holdt sig barnets tarv for øje. Affattelsen af direktivets artikel 4, stk. 1, viser nemlig, at hensynet til barnets tarv har været afgørende for vedtagelsen af denne bestemmelse, og det fremgår ikke, at bestemmelsens sidste afsnit ikke tager tilstrækkeligt hensyn hertil, eller at den giver de medlemsstater, der vælger at lægge et kriterium om integration til grund, adgang til at se bort herfra. Direktivets artikel 5, stk. 5, pålægger derimod som anført i denne doms præmis 63 medlemsstaterne at tage behørigt hensyn til de mindreårige børns tarv.

74. Set i denne sammenhæng udgør valget af 12-årsalderen ikke et kriterium, der er i strid med princippet om forbud mod forskelsbehandling på grund af alder, idet der er tale om et kriterium, der svarer til et stadium i et mindreårigt barns liv, hvor det pågældende barn allerede i en relativ lang periode har boet i et tredjeland uden sine familiemedlemmer, hvilket indebærer, at en integration i et andet miljø kan medføre yderligere vanskeligheder.”

34. I dom af 10. juli 2014, Dogan, sag C-138/13, EU:C:2014:2066, har Domstolen udtalt blandt andet:

”37. Det bemærkes endelig, at en restriktion, som har til formål eller følge, at en tyrkisk statsborgers udøvelse af etableringsfriheden på det nationale område undergives betingelser, som er mere restriktive end dem, der fandt anvendelse, da tillægsprotokollen trådte i kraft, er forbudt, medmindre den er begrundet i et tvingende alment hensyn eller er egnet til at sikre virkeliggørelsen af det forfulgte lovlige formål og ikke går videre end, hvad der er nødvendigt for at nå dette mål (jf. analogt dom Demir, C-225/12, EU:C:2013:725, præmis 40).

38. Selv om det antages, at de grunde, som den tyske regering har anført, nemlig at modvirke indgåelse af tvangsægteskaber og fremme in-

tegration, kan udgøre tvingende almene hensyn, går en national bestemmelse som den i hovedsagen omhandlede imidlertid videre end, hvad der er nødvendigt for at nå det forfulgte mål, for så vidt som manglende godtgørelse af at have erhvervet tilstrækkelige sprogkunderskaber automatisk medfører, at der gives afslag på ansøgningen om familiesammenføring, uden at der tages hensyn til de konkrete omstændigheder i det enkelte tilfælde.

39. På baggrund af samtlige ovenstående betragtninger skal det første spørgsmål besvares med, at tillægsprotokollens artikel 41, stk. 1, skal fortolkes således, at "stand still"-klausulen i denne bestemmelse er til hinder for en foranstaltning i national ret, som er blevet indført efter tillægsprotokollens ikrafttræden i den berørte medlemsstat, og hvorefter ægtefæller til tyrkiske statsborgere, der er bosiddende i den nævnte medlemsstat, som ønsker at rejse ind på denne medlemsstats område med henblik på familiesammenføring, forud for indrejsen skal godtgøre, at de har erhvervet et elementært kendskab til denne medlemsstats officielle sprog."

35. I dom af 17. juli 2014 i sag C-338/13, Noorzia, EU:C:2014:2092, præmis 15-16, har EU-Domstolen i en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af artikel 4, stk. 5, i familiesammenføringsdirektivet, hvorefter medlemsstaterne for at sikre bedre integration og forhindre tvangsægteskaber kan kræve, at begge ægtefæller som et minimum skal være over en bestemt alder, dog højst 21 år, før ægtefællen kan sammenføres, udtalt:

"15. I denne forbindelse bemærkes, at den minimumsalder, som medlemsstaterne fastsætter i medfør af artikel 4, stk. 5, i direktiv 2003/86, i sidste ende svarer til den alder, hvor en person ifølge den omhandlede medlemsstat anses for at være tilstrækkeligt moden til ikke blot at nægte at indgå et tvangsægteskab, men også til frivilligt at vælge at bosætte sig i et andet land med sin ægtefælle med henblik på at føre et familieliv med denne og integrere sig dér.

16. I lyset heraf bemærkes, at en foranstaltning som den i hovedsagen omhandlede, hvorefter det kræves, at referencepersonen og dennes ægtefælle har nået den påkrævede minimumsalder på tidspunktet for indgivelse af ansøgningen, hverken hindrer udøvelsen af retten til familiesammenføring eller gør den uforholdsmæssigt vanskelig. En sådan foranstaltning bringer heller ikke formålet om at forhindre tvangsægteskaber i fare, idet den giver grundlag for en formodning om, at det som følge af en øget modenhed er mindre enkelt at påvirke de berørte til at indgå et tvangsægteskab og til at acceptere familiesammenføring, hvis

det er et krav, at de er fyldt 21 år allerede på tidspunktet for indgivelse af ansøgningen, end hvis de var under 21 år på dette tidspunkt.”

36. I dom af 12. april 2016 i sag C-561/14, Genc, EU:C:2016:247, udtalte Domstolen blandt andet:

”55. Hvad angår spørgsmålet om, hvorvidt formålet om at opnå en vellykket integration kan udgøre et sådant tvingende hensyn, bemærkes, at integrationsforanstaltninger tillægges stor betydning i EU-retten, således som det fremgår af artikel 79, stk. 4, TEUF, hvor fremme af integrationen af tredjelandsstatsborgere i værtsmedlemsstaterne er anført som en indsats fra medlemsstaterne, der skal fremmes og støttes, og af flere direktiver, såsom Rådets direktiv 2003/86/EF af 22. september 2003 om ret til familiesammenføring (EUT L 251, s. 12) og Rådets direktiv 2003/109/EF af 25. november 2003 om tredjelandsstatsborgeres status som fastboende udlænding (EUT 2004, L 16, s. 44), som fastsætter, at integrationen af tredjelandsstatsborgere er en meget vigtig faktor til fremme af den økonomiske og sociale samhørighed, der er et af Unionens grundlæggende mål som anført i traktaten.

56. På denne baggrund kan det af den danske regering påberåbte formål, der består i at sikre en vellykket integration af tredjelandsstatsborgere i den pågældende medlemsstat, udgøre et tvingende alment hensyn, således som generaladvokaten har anført i punkt 35 i forslaget til afgørelse.

...

60. For så vidt som kravet om at føre bevis for, at der foreligger en tilstrækkelig tilknytning til Danmark, tilsigter at sikre de berørte børn en vellykket integration i denne medlemsstat, således som den danske regering har gjort gældende, skal det bemærkes, at den i hovedsagen omhandlede nationale lovgivning tager udgangspunkt i en formodning om, at de børn, for hvilke der ikke er indgivet ansøgning om familiesammenføring inden for den fastsatte frist, befinder sig i en situation, der gør, at deres integration i Danmark kun kan sikres, såfremt de opfylder et sådant krav.

61. Det fremgår, at dette krav, som angiveligt er begrundet i målet om at muliggøre integrationen af de pågældende mindreårige børn i Danmark, imidlertid ikke finder anvendelse med henvisning til børnenes personlige situation, der ville kunne have en negativ indvirkning på deres integration i den pågældende medlemsstat, såsom deres alder eller

tilknytning til denne medlemsstat, men med henvisning til et kriterium, der ved første øjekast synes uden relevans i forhold til muligheden for at opnå en sådan integration, nemlig tidsrummet mellem meddelelsen af permanent opholdstilladelse i Danmark til den pågældende forælder og datoen for indgivelsen af ansøgningen om familiesammenføring.

62. I denne henseende er det svært at forstå, hvordan indgivelsen af en ansøgning om familiesammenføring efter fristen på de to år, der følger efter meddelelsen af permanent opholdstilladelse i Danmark til den i denne medlemsstat bosiddende forælder, vil stille barnet mindre gunstigt i forhold til at gøre det muligt for denne at integrere sig i Danmark, således at ansøgeren er forpligtet til at føre bevis for, at barnet har en tilstrækkelig tilknytning til denne medlemsstat.

63. Den omstændighed, at ansøgningen om familiesammenføring er blevet indgivet inden for eller efter de to år, der følger efter meddelelsen af permanent opholdstilladelse til den i den pågældende medlemsstat bosiddende forælder, kan nemlig ikke i sig selv udgøre et holdpunkt for hensigten hos forældrene til det af denne ansøgning berørte mindreårige barn for så vidt angår barnets integration i denne medlemsstat.

64. Desuden fører indførelsen af det omhandlede kriterium med henblik på at udpege de børn, for hvilke der skal føres bevis for en tilstrækkelig tilknytning til Danmark, til usammenhængende resultater for så vidt angår vurderingen af muligheden for at opnå en vellykket integration i denne medlemsstat.

65. Således som generaladvokaten har anført i punkt 51 i forslaget til afgørelse, finder dette kriterium nemlig for det første anvendelse uden hensyntagen til det pågældende barns personlige situation og til barnets tilknytning til den omhandlede medlemsstat og risikerer for det andet at føre til forskelsbehandling i forhold til datoen for indgivelsen af ansøgningen om familiesammenføring mellem børn, der befinder sig i personlige situationer, som er fuldt ud sammenlignelige, både for så vidt angår deres alder som deres tilknytning til Danmark og deres forhold til den dér bosiddende forælder.

66. I denne henseende bemærkes, at hvad bl.a. angår vurderingen af det pågældende barns personlige situation skal de nationale myndigheder, således som generaladvokaten har anført i punkt 54 i forslaget til afgørelse, foretage denne vurdering på grundlag af tilstrækkeligt præcise, objektive og ikke-diskriminerende kriterier, som skal bedømmes konkret, og idet der træffes en begrundet afgørelse, der faktisk kan indbrin-

ges for en retsinstant med henblik på at forebygge en administrativ praksis med systematiske afslag.

67. Henset til ovenstående betragtninger skal de forelagte spørgsmål besvares med, at en national foranstaltning som den i hovedsagen omhandlede, hvorefter familiesammenføring mellem en tyrkisk arbejdstager med lovligt ophold i den berørte medlemsstat og dennes mindreårige barn — når det pågældende barn og barnets anden forælder er bosiddende i hjemlandet eller et andet land, og når ansøgningen om familiesammenføring indgives efter en frist på to år fra den dato, hvor den forælder, der er bosiddende i den omhandlede medlemsstat, er blevet meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse eller opholdstilladelse med mulighed for varigt ophold — gøres betinget af, at barnet har eller kan have en sådan tilknytning til denne medlemsstat, at der er grundlag for en vellykket integration af vedkommende, udgør en »ny[...] begrænsning[...]« som omhandlet i artikel 13 i afgørelse nr. 1/80. En sådan begrænsning er ikke begrundet.”

37. Domstolen har endelig i dom af 10. juli 2019 i sag C-89/18, A mod Udlændinge- og Integrationsministeriet, EU:C:2019:580, udtalt blandt andet:

”34. Hvad for det første angår formålet om at sikre en vellykket integration har Domstolen allerede fastslået, at et sådant formål, henset til den betydning, som integrationsforanstaltninger tillægges i EU-retten, kan udgøre et tvingende alment hensyn med henblik på artikel 13 i afgørelse nr. 1/80 (dom af 12.4.2016, Genc, C-561/14, EU:C:2016:247, præmis 55 og 56).

35. Det skal derfor efterprøves, om udlændingelovens § 9, stk. 7, hvorefter det er en betingelse for familiesammenføring mellem en tyrkisk arbejdstager, som opholder sig lovligt i Danmark, og dennes ægtefælle, at ægtefællernes tilknytning til denne medlemsstat er større end deres tilknytning til et tredjeland, er egnet til at sikre virkeliggørelsen af det forfulgte formål og ikke går videre, end hvad der er nødvendigt for at nå formålet.

36. Hvad i denne henseende angår spørgsmålet om, hvorvidt den i hovedsagen omhandlede nationale foranstaltning er egnet til at sikre virkeliggørelsen af det forfulgte formål, skal det fastslås, at det fremgår af den nævnte foranstaltning, at en vellykket integration i Danmark af ægtefællen til en tyrkisk arbejdstager, som har lovligt ophold i denne medlemsstat, ikke kan sikres, såfremt deres samlede tilknytning til et tredjeland er stærkere end deres samlede tilknytning til Danmark.

37. Da den tilknytning, som såvel den ægtefælle, der allerede befinder sig på det danske område, som sagsøgeren i hovedsagen har til tredjelandet, ikke har nogen større indvirkning på sandsynligheden for en vellykket integration af sidstnævnte i denne medlemsstat, gør den i hovedsagen omhandlede nationale foranstaltning det ikke muligt at lægge til grund på tidspunktet for behandlingen af en ansøgning om opholdstilladelse med henblik på familiesammenføring, at en vellykket integration af ansøgeren i Danmark ikke kan sikres.

38. Således som generaladvokaten i det væsentlige har anført i punkt 31 i forslaget til afgørelse, gør den nævnte foranstaltning det nemlig ikke muligt at vurdere muligheden for integration af ægtefællen til en tyrkisk arbejdstager, der opholder sig lovligt i Danmark, eller af ægteparret, som den pågældende danner med den nævnte arbejdstager, i denne medlemsstat.

39. I det foreliggende tilfælde fremgår det af de for Domstolene fremlagte akter, at de kompetente nationale myndigheder fandt, at B fortsat havde en større tilknytning til Tyrkiet end til Danmark. Det skal imidlertid fastslås, at B er en tyrkisk arbejdstager, der er lovligt integreret i det danske arbejdsmarked, og som i flere år har opholdt sig lovligt med sine børn i denne medlemsstat. Det følger heraf, at en tyrkisk statsborgers tilknytning til sit oprindelsesland ikke kan begrænse muligheden for sidstnævntes integration, idet forholdet til dette land og forholdet til værtsmedlemsstaten ikke er af en sådan art, at det ene forhold udelukker det andet.

40. Desuden forholder det sig for det første således, at udlændingelovens § 9, stk. 7, ikke fastsætter nogen integrationsforanstaltning, der kan forbedre muligheden for integration af ægtefællen til en tyrkisk arbejdstager med lovligt i ophold i Danmark, som ønsker at slutte sig til denne arbejdstager i nævnte medlemsstat.

41. For det andet fremgår det af de for Domstolen fremlagte sagsakter, at de kompetente nationale myndigheders vurdering af kravet i udlændingelovens § 9, stk. 7, hviler på diffuse og upræcise kriterier, som i strid med retssikkerhedsprincippet medfører forskelligartet og uforudsigelig praksis.

42. Det følger heraf, at den i hovedsagen omhandlede nationale foranstaltning ikke er egnet til at sikre virkeliggørelsen af formålet om at sikre en vellykket integration af tredjelandstatsborgere i Danmark.

43. Hvad for det andet angår det af den danske regering påberåbte formål om en effektiv styring af migrationsstrømme har Domstolen allerede fastslået, at et sådant formål kan udgøre et tvingende alment hensyn, der kan begrunde en ny begrænsning som omhandlet i artikel 13 i afgørelse nr. 1/80 (dom af 29.3.2017, Tekdemir, C-652/15, EU:C:2017:239, præmis 39).

...

45. Således som det fremgår af nærværende doms præmis 37 og 38, gør den nævnte foranstaltning det imidlertid ikke muligt at vurdere muligheden for integration af en person, der har ansøgt om opholdstilladelse med henblik på familiesammenføring, i Danmark.

46. På denne baggrund er den i hovedsagen omhandlede foranstaltning ikke egnet til at sikre virkeliggørelsen af formålet om en effektiv styring af migrationsstrømme.

47. Henset til samtlige ovenstående betragtninger skal det første spørgsmål besvares med, at artikel 13 i afgørelse nr. 1/80 skal fortolkes således, at en national foranstaltning, hvorefter det er en betingelse for familiesammenføring mellem en tyrkisk arbejdstager, som opholder sig lovligt i den pågældende medlemsstat, og dennes ægtefælle, at ægtefællernes tilknytning til denne medlemsstat er større end deres tilknytning til et tredjeland, udgør en »ny[...] begrænsning[...]« i denne bestemmelses forstand. En sådan begrænsning er ikke begrundet.”

Hovedsagens tvistepunkter og parternes anbringender

38. Der er mellem sagens parter enighed om, at Bs far og dermed B kan påberåbe sig stand still-klausulen i artikel 13 i Associeringsrådets afgørelse nr. 1/80, og at Danmark i medfør af stand still-klausulen er forpligtet til ikke at indføre nye restriktioner for tyrkiske statsborgeres udøvelse af økonomisk virksomhed som arbejdstagere i Danmark, herunder nye betingelser for familiesammenføring, der er strengere end dem, som gjaldt på tidspunktet for ikrafttrædelsen af stand still-klausulen den 1. december 1980, medmindre indførelsen af sådanne nye restriktioner er begrundet i et tvingende alment hensyn.
39. Der er endvidere mellem parterne enighed om, at aldersgrænsen på 15 år i udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, er en ny restriktion, som er omfattet af stand still-klausulen i artikel 13 i Associeringsrådets afgørelse nr. 1/80, og som derfor er retsstridig i det omfang, den finder anvendelse ved vurde-

ringen af, om der skal meddeles tilladelse til familiesammenføring mellem tyrkiske arbejdstagere i Danmark og deres mindreårige børn, medmindre reglen er begrundet i et tvingende alment hensyn og er proportional, dvs. at den er egnet til at sikre virkeliggørelsen af det forfulgte lovlige formål og ikke går videre end nødvendigt for at nå formålet, ligesom den ikke må føre til en forskelligartet og uforudsigelig praksis.

40. B har anerkendt, at det af Udlændingenævnet påberåbte hensyn til at sikre en vellykket integration udgør et tvingende alment hensyn, der kan begrunde indførelsen af nye betingelser for familiesammenføring på trods af stand still-klausulen i artikel 13 i Associeringsrådets afgørelse nr. 1/80.
41. Sagens hovedspørgsmål er således, om indførelsen af aldersgrænsen på 15 år i udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, er begrundet i et tvingende alment hensyn, herunder når denne bestemmelse sammenholdes med udlændingelovens § 9 c, stk. 1.
42. Forelæggelseskendelsen har været forelagt parterne i udkast og nedenstående gengivelse af parternes anbringender er formuleret i overensstemmelse med deres ønsker herom.

B har navnlig gjort følgende gældende:

43. Alderskravet på 15 år i udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, er uforeneligt med proportionalitetsprincippet, herunder sammenholdt med retssikkerhedsprincippet, og kan derfor ikke anses for begrundet i hensynet til at sikre en vellykket integration. Et mindreårigt barns vellykkede integration i Danmark kan ikke sikres ved helt at forbyde barnet i at komme til Danmark, når det har nået en vis alder, uanset at et barns alder har betydning for integrationen, og at mindre børn alt andet lige har nemmere ved at blive integreret og lære dansk end børn, som er næsten voksne.
44. En forbudsregel, der betyder, at mindreårige børn på 15 år og derover ikke anses for integrerbare i Danmark, alene fordi de har haft en stor del af deres opvækst og skolegang i deres hjemland, er ikke forenelig med EU-Domstolens domme i Genc-sagen og i A-sagen, idet en sådan regel vedrører barnets tilknytning til hjemlandet og på forhånd udelukker, at barnet kan opnå en vellykket integration i Danmark. Et sådan alderskrav er således ikke egnet til at varetage hensynet til at sikre en vellykket integration,

allerede fordi det helt udelukker, at der foretages en konkret vurdering af, om der er grundlag for, at barnet fremadrettet vil kunne opnå en vellykket integration i Danmark.

45. Et overordnet ønske om at sikre, at børn familiesammenføres i en ung alder, så de får den nødvendige uddannelse og sprogfærdighed i skolen, og dermed vil have nemmere ved at blive integreret, kan ikke begrunde, at en tyrkisk arbejdstagers ret til at blive familiesammenført med sit mindreårige barn begrænses ved en regel, der fratager den enkelte arbejdstager retten til at få sit barn med sig til Danmark, blot fordi barnet er fyldt 15 år. Denne fortolkning finder støtte i familiesammenføringsdirektivet.
46. Således følger det af familiesammenføringsdirektivet – sammenholdt med EU-Domstolens dom i sag C-540/03, at familiesammenføring er et nødvendigt middel til at muliggøre familielivet og bidrager til at lette tredjelandsstatsborgernes integration i medlemsstaterne, jf. betragtning (2), til direktivet, og direktivet fastsætter herefter i kapitel IV udtømmende de begrænsninger for udøvelsen af retten til familiesammenføring, som medlemsstaterne er berettiget til at indføre.
47. Heraf kan nærmere udledes, at tvingende almene hensyn, herunder hensynet til at sikre en vellykket integration, kan begrunde, at en medlemsstat – som betingelse for at give tredjelandsstatsborgere tilladelse til familiesammenføring med deres mindreårige børn – fastsætter krav om, at barnets far eller mor i Danmark, dvs. referencepersonen i den pågældende medlemsstat, 1) har boet i medlemsstaten i en periode, der dog ikke må overstige to år, 2) har en passende bolig, 3) har faste og regelmæssige indtægter, der er tilstrækkelige til, at han eller hun kan forsørge sig selv og sin familie, og 4) påtager sig en forpligtelse til at opfylde de integrationsforanstaltninger (f.eks. krav om at lære landets sprog), som medlemsstaten har fastsat, jf. artikel 7 og 8, idet medlemsstaterne dog altid er forpligtet til at tage behørigt hensyn til mindreårige børns tarv, jf. artikel 5, stk. 5.
48. Herudover indeholder familiesammenføringsdirektivet to stand still-klausuler, som bestemmer, at en medlemsstat kan opretholde lovgivning, der stiller krav om integrationsvurdering af børn over 12 år eller krav om indgivelse af ansøgning, inden barnet fylder 15 år, såfremt en sådan lovgivning var gældende i den pågældende medlemsstat på datoen for gennem-

førelse af direktivet, jf. artikel 4, stk. 1 og 6, i direktivet sammenholdt med præmis 85 og 88 i dommen i sag C-540/03. Disse undtagelser fra familiesammenføringsdirektivets almindelige regel om, at mindreårige børn skal have ret til familiesammenføring med deres forældre, er indsat for at afspejle et ønske hos visse medlemsstater om at sikre, at børn familiesammenføres i en ung alder, så de får den nødvendige uddannelse og sprogfærdighed i skolen, jf. betragtning 12 til direktivet.

49. Familiesammenføringsdirektivet er endvidere et generelt direktiv, der gælder med forbehold for, at der kan være fastsat gunstigere bestemmelser for visse tredjelandborgere i de aftaler, som EU har indgået med tredjelande, jf. artikel 3, stk. 4, herunder stand still-klausulen i artikel 13 i Associeringsrådets afgørelse nr. 1/80.
50. Ved vurderingen af rækkevidden af hensynet til at sikre en vellykket integration er det afgørende, at familiesammenføringsdirektivet kun indfører en stand still-klausul, der giver medlemsstaterne mulighed for at opretholde en lovgivning, der stiller krav om indgivelse af ansøgning, inden barnet fylder 15 år, men derimod ikke medtager en aldersgrænse for mindreårige børn blandt de betingelser for familiesammenføring, som medlemsstaterne generelt er berettiget til at indføre også efter direktivets ikrafttrædelse. Heri ligger nemlig, at den ret til familiesammenføring for mindreårige børn, som familiesammenføringsdirektivet stifter, ikke efterfølgende kan begrænses med henvisning til et ønske om, at børn familiesammenføres i en ung alder, så de vil have nemmere ved at blive integreret. Et sådant ønske kan med andre ord ikke kvalificeres som et tvingende alment hensyn. På samme måde kan et ønske om, at børn familiesammenføres i en ung alder, så de vil have nemmere, så de vil have nemmere ved at blive integreret, ikke begrunde en begrænsning af den ret til familiesammenføring, som for Danmarks vedkommende implicit er stiftet ved stand still-klausulen i artikel 13 i Associeringsrådets afgørelse nr. 1/80.
51. Alderskravet på 15 år er endvidere i strid med proportionalitetsprincippet, uanset det modificeres af udlændingelovens § 9 c, stk. 1, idet der ved vurderingen i medfør af § 9 c, stk. 1, skal lægges vægt på kriterier, der tager sigte på at afgøre, om barnet har en sådan tilknytning til sit hjemland, herunder omsorgspersoner i hjemlandet, at det ikke vil være i strid med hensynet til barnets tarv at meddele afslag på opholdstilladelse i Danmark.

Der foretages således ikke en konkret vurdering af, om det mindreårige barn kan integreres i Danmark, selv om det er fyldt 15 år.

52. Udlændingelovens § 9 c, stk. 1, er i sig selv fuldt ud forenelig med Associeringsaftalen med Tyrkiet, idet bestemmelsen blot fastslår, at Danmark er forpligtet til at respektere grundrettighederne. Når udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, og § 9 c, stk. 1, ses i sammenhæng, betyder det, at retten til familiesammenføring for mindreårige børn, som er fyldt 15 år, er gjort betinget af en samlet skønsmæssig vurdering, der skal foretages ud fra de kriterier, som traditionelt indgår i vurderingen af, om hensynet til familiens enhed eller hensynet til barnets tarv tilsiger, at der skal gives opholdstilladelse i Danmark. Disse kriterier er ikke relevante for og kan ikke på nogen måde hævdes at udgøre en målestok for, om barnet har udsigt til at opnå en vellykket integration i Danmark. Indførelsen af en aldersgrænse, som modificeres af kriterier, der – når de bedømmes i forhold til hensynet til at sikre en vellykket integration – er meningsløse, diffuse og/eller upræcise, er derfor tillige i strid med retssikkerhedsprincippet, jf. præmis 41 i A-dommen.

Udlændingenævnet har navnlig gjort følgende gældende:

53. Udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, kan ikke stå alene, og 15-årskravet er således ikke absolut. Det følger af forarbejderne, at bestemmelsen skal anvendes sammen med udlændingelovens § 9 c, stk. 1. Det betyder, at i tilfælde hvor en ansøger ikke opfylder alderskravet i udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, finder udlændingelovens § 9 c, stk. 1, anvendelse. Anvendelsen af denne generelle afvejningsbestemmelse indebærer, at myndighederne skal foretage en afvejning og vurdering af, om der foreligger ganske særlige grunde, som taler for, at der alligevel skal gives tilladelse til familiesammenføring til et barn over 15 år.
54. Den restriktion, som udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, (15-årskravet) og udlændingelovens § 9 c, stk. 1, tilsammen indebærer, er begrundet i et tvingende alment hensyn og er proportional, og kravet er derfor ikke i strid med stand still-klausulen i artikel 13 i Associeringsrådets afgørelse nr. 1/80
55. For det første må det ganske vist på grundlag af Dogan-, Genc- og A-dommene antages, at 15-årskravet er en restriktion i afgørelse nr. 1/80's for-

stand. 15-årskravet er imidlertid begrundet i et tvingende alment hensyn – nemlig at sikre vellykket integration – hvilket i Dogan- og Genc-dommene er anerkendt som et tvingende alment hensyn.

56. For det andet er 15-årskravet egnet til at varetage hensynet til barnets vellykkede integration. At 15-årskravet blev nedsat fra 18 til 15 år i 2004 skal ses i lyset af konklusionen i rapporten "Udlændinges integration i det danske samfund", 2001, som blev udarbejdet af Tænketank om udfordringer for integrationsindsatsen, nedsat af integrationsministeren, hvoraf det fremgår, at integrationen af indvandrere fra tredjelande generelt var "negativ", fordi indvandrere fra tredjelande havde særlig store problemer med dels at finde fodfæste i uddannelsessystemet og på arbejdsmarkedet, dels at tilegne sig tilstrækkelige danskundskaber. Denne rapport og Ministergruppen om bedre integrations rapport "Regeringens vision og strategier for bedre integration" samt statistik fra Udlændinge- og Integrationsministeriets udlændingedatabase i Danmarks Statistik, IMUDD041, bekræfter, at barnets alder på tidspunktet for "indvandringen" har en væsentlig betydning for, om barnet senere fuldfører en uddannelse i Danmark, hvilket øger chancen for at komme i arbejde og udgør et parameter for barnets muligheder for at opnå en vellykket integration i Danmark.
57. 15-årskravet har også en præventiv virkning med henblik på at afholde herboende udlændinge fra bevidst at lade deres barn blive i hjemlandet – enten sammen med en af de biologiske forældre eller med andre familiedlemmer – indtil barnet er næsten voksent på trods af, at barnet på et tidligere tidspunkt kunne have fået opholdstilladelse i Danmark, jf. Ministergruppen om bedre integrations rapport "Regeringens vision og strategier for bedre integration", juni 2003, s. 17.
58. At kravet principielt er egnet til at varetage hensynet til barnets vellykkede integration finder også støtte i EU-retten, jf. artikel 4, stk. 1 og 6, i Rådets direktiv 2003/86/EF af 22. september 2003 samt EU-Domstolens og EMD's retspraksis, jf. bl.a. EU-Domstolens dom af 27. juni 2006 i sag C-540/03, Parlamentet mod Rådet (ECLI: EU:C:2006:429), og EMD's dom af 1. december 2005 i Tuquabo-Tekle m.fl. mod Nederlandene (ECLI: CE:ECHR:2005:1201JUD006066500).

59. For det tredje går 15-årskravet sammenholdt med § 9 c, stk. 1, ikke videre end nødvendigt for at varetage det nævnte hensyn til at sikre barnets vellykkede integration. Navnlig er kravet ikke absolut, da der netop er mulighed for at give opholdstilladelse efter lovens § 9 c, stk. 1, hvis ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed og barnets tarv, taler derfor.
60. Udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, indebærer ikke, når bestemmelsen sammenholdes med § 9 c, stk. 1, et "krav om, at barnet ikke må have for stærk tilknytning til sit hjemland, hvis der ønskes opholdstilladelse i Danmark", som B ellers har anført. Den vurdering, der skal foretages efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, har et helt andet formål, en helt anden funktion og en helt anden karakter end den tilknytningsvurdering, der skulle foretages efter den nu ophævede bestemmelse i udlændingelovens § 9, stk. 7, jf. bemærkningerne til § 1, nr. 1, i forslag til lov nr. 171 om ændring af udlændingeloven og integrationsloven, fremsat den 20. februar 2004.
61. Endelig indeholder udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, sammenholdt med § 9 c, stk. 1, ikke så diffuse og upræcise kriterier, at de af den grund er uproportionale og i strid med et EU-retligt retssikkerhedsprincip.

Baggrunden for spørgsmålet

62. I dom af 12. april 2016 i sag C-561/14, Genc, jf. også dom af 10. juli 2014 i sag C-138/13, Dogan, har Domstolen antaget, at stand still-bestemmelserne vedrørende arbejdskraftens fri bevægelighed i Associeringsrådets afgørelse nr. 1/80, artikel 13, og vedrørende etableringsfriheden i artikel 41, stk. 1, i tillægsprotokollen skal fortolkes sådan, at de er til hinder for, at en medlemsstat kan indføre nye begrænsninger i adgangen til at opnå familiesammenføring med børn eller en ægtefælle fra Tyrkiet.
63. Domstolen har endvidere antaget, at der ud over de hensyn, som fremgår af artikel 14 i Associeringsrådets afgørelse nr. 1/80, består en adgang til at retfærdiggøre nye restriktioner med tvingende almene hensyn, herunder et hensyn til vellykket integration. Det kræves imidlertid, at det eller de yderligere nye krav skal være egnede til at opnå dette mål og ikke går videre end, hvad der er nødvendigt for at nå formålet. Domstolen antog i Genc-sagen, at en regel som den 2-årsregel, som på daværende tidspunkt fulgte af udlændingeloven i relation til familiesammenføring med børn,

var uegnet til at opnå det tilsigtede integrationsformål. Domstolen udtalte sig imidlertid ikke nærmere om, efter hvilke kriterier det i øvrigt skal bedømmes, om krav, der angives at have til formål at opnå en vellykket integration, er egnede til at opnå dette mål og ikke går videre end, hvad der er nødvendigt for at nå formålet.

64. Domstolen har endelig i dom af 10. juli 2019 i sag C-89/18, A mod Udlændinge- og Integrationsministeriet, fastslået, at artikel 13 i afgørelse nr. 1/80 skal fortolkes således, at en national foranstaltning, hvorefter det er en betingelse for familiesammenføring mellem en tyrkisk arbejdstager, som opholder sig lovligt i den pågældende medlemsstat, og dennes ægtefælle, at ægtefællernes tilknytning til denne medlemsstat er større end deres tilknytning til et tredjeland, udgør en ny begrænsning i denne bestemmelses forstand, og at en sådan begrænsning ikke er begrundet.
65. Det må som udgangspunkt antages, at hensynet til en vellykket integration i Danmark vil blive fremmet, hvis et barn kommer til landet i en så tidlig alder som mulig og dermed får så stor en del af sin opvækst, herunder skolegang og uddannelse, her som mulig, og at en aldersgrænse kan virke fremmende herpå.
66. Den aldersgrænse på 15 år, som Danmark har indført ved udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, er ikke absolut, idet der efter lovens § 9 c, stk. 1, 1. pkt., kan meddeles opholdstilladelse til et barn under 18 år, hvis særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed og hensynet til barnets tarv, taler herfor.
67. Der er ikke i den forbindelse i forarbejderne til lovens § 9, stk. 1, nr. 2, om anvendelse af § 9 c, stk. 1, nævnt noget om hensynet til en vellykket integration, men det er anført, at bestemmelsen i § 9 c, stk. 1, kan anvendes, hvor det ifølge Danmarks internationale forpligtelser – herunder navnlig Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8 – er nødvendigt at tillade familiesammenføring.
68. Det er således ikke klart, om artikel 13 i Associeringsrådets afgørelse nr. 1/80 af 19. september 1980 om udviklingen af associeringen er til hinder for en regel som den danske udlændingelovs § 9, stk. 1, nr. 2, sammenholdt med udlændingelovens § 9 c, stk. 1, 1. pkt., hvorefter familiesam-

menføring mellem en økonomisk aktiv tyrkisk statsborger, som opholder sig lovligt i den pågældende medlemsstat, og dennes barn, som er fyldt 15 år, forudsætter, at ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed og hensynet til barnets tarv, taler derfor.

69. Landsretten, som i denne sag er første instans, finder på den baggrund, at der er behov for at forelægge spørgsmål for EU-Domstolen som nedenfor bestemt.

T h i b e s t e m m e s:

70. Østre Landsret anmoder Domstolen om at besvare følgende præjudicielle spørgsmål:

Er artikel 13 i Associeringsrådets afgørelse nr. 1/80 af 19. september 1980 om udviklingen af associeringen, der er knyttet til aftalen om oprettelse af en associering mellem Det Europæiske Økonomiske Fællesskab og Tyrkiet, som blev undertegnet den 12. september 1963 i Ankara dels af Republikken Tyrkiet, dels af EØF's medlemsstater og Fællesskabet, og som er indgået, godkendt og bekræftet på Fællesskabets vegne ved Rådets afgørelse 64/732/EØF af 23. december 1963 til hinder for indførelsen og anvendelsen af en ny national foranstaltning, hvorefter familiesammenføring mellem en økonomisk aktiv tyrkisk statsborger, som opholder sig lovligt i den pågældende medlemsstat, og dennes barn, som er fyldt 15 år, forudsætter, at ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed og hensynet til barnets tarv, taler derfor?

71. Landsretten skal for en god ordens skyld gøre opmærksom på, at landsretten ved offentliggørelse på internettet af en dom eller kendelse i denne sag vil anonymisere sagsøgerens og hans fars navne.